

Zuckerhütl en Wilder Pfaff, 2x Bergheil op één dag

Huttentocht in de Stubaier Alpen

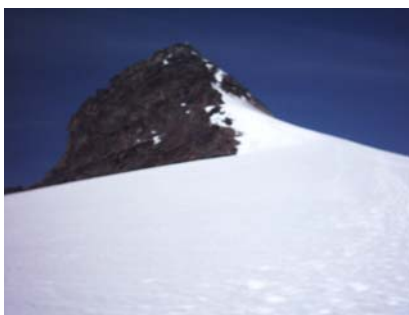
Zuckerhütl en Wilder Pfaff

6.30 uur, vertrek in de Hildesheimerhütte, 2899 m. Langs het meertje dat zo'n 50 m lager ligt dalen we af. Vorig jaar lag hier nog sneeuw, maar ieder jaar lijkt er overal minder sneeuw te liggen. Via een kleine klettersteig bereiken we de morenen. Vanaf hier gaat het omhoog. We moeten drie sneeuwplekken over. Het gaat steeds hoger. Dan komen we op de gletsjer. Op tamelijk harde sneeuw gaat het vlotter met stijgijsers.

We bereiken het Pfaffenjoch, 3212 m. Enkele sporen leiden naar beneden, andere ongeveer horizontaal, nog andere omhoog... Deze zullen we nemen. We moeten immers onder de graat van het Zuckerhütl blijven, parallel met de graat. Na een bult in de graat zien we het Zuckerhütl. We gaan er voorbij om dan naar rechts omhoog te draaien op het begin van de graat net boven het Pfaffensattel.

Naar het Pfaffenjoch

Zuckerhütl 3505 m

Op enkele rotsen leggen we onze rugzakken, binden een trui om ons middel en Marinko en ik zijn klaar voor het Zuckerhütl. Eva en Mario blijven hier op de rotsen zitten met Ora. 't Zou misschien wel wat moeilijk geweest zijn met Ora. Nochtans, tijdens het afdalen kwam er nog een touwgroep omhoog, vergezeld van een hond, die zonder zekering moeiteloos de 'moeilijke' en steile ijspassages beklom.

Het is maar 150 hoogtemeters meer, maar het wordt steil. De top is werkelijk als een kegel. Opeens gaat het over van sneeuw naar mixte. Er ligt een smalle geul sneeuw tussen de steile, maar losse rotsblokken. Op de plaats waar we naar rechts moeten uitwijken over de geul, ligt er enkel nog een pelletje blank ijs op de losse rotsen. Ik neem wat meer touw en klim 5 m hoger waar ik stand maak om Marinko te zekeren. Dan klimmen we terug gelijktijdig verder op sneeuw en op rotsen.

Jo en Marinko aan het Zuckerhütl-kruis

We bereiken de top. "Bergheil". Er komen nog touwgroepen toe. Ook zij wensen "Bergheil". We dalen af.

Op het Pfaffensattel nemen we terug onze rugzakken en gaan naar de Wilder Pfaff die in het begin even een steile sneeuwhelling vertoont naar de topgraat. Dit is een sneeuwgraat met een zachtere helling. De top is terug bezaaid met losse stenen. Een 2^e maal "Bergheil" vandaag!

Wilder Pfaff 3458 m

Dan komt de afdaling. We hadden al gehoord dat het om een Klettersteig ging en dat de kabel sinds een drietal jaren vernieuwd was. Die begint echter pas na een tiental meter afklimmen. Als dit stuk zonder kabel kan, vind ik hem verder ook niet meer nodig! Eigenlijk gaat het maar om enkele meters zekering voor een steile graat waarop we 500 m moeten afdalen. De eerste meters ontbreekt de kabel. En daar gaat het juist steil! Gelukkig zijn er goede grepen en is de rots zacht en warm. Dat voelt goed aan, vooral omdat het zicht rondom ons volledig weg is door de nevel. Onder ons gaapt langs beide kanten van de graat een diepte van verscheidene honderden meters, en die zie je dan wel duidelijk. Omdat er geen andere honden bij zijn, durf ik het aan om deze beklimming te verkennen.

Een paar passen met moeilijkheidsgraad II. Voor Ora wordt het even moeilijk, vooral als er enkele passages van een drietal meter loodrecht moeten geklommen worden. Met haar borst- en zit-gordel laat ik haar enkele malen zakken, telkens voor een drietal meter. Op vooruitstekende rotspunten springt ze zelf al in de diepte, wetende dat ik haar opvang om haar poten niet te veel te belasten bij herhaaldelijke sprongen. Hier komen haar schoentjes weer goed van pas bij het schuiven op de ruwe rotsen. Dat deze na zulke afdaling versleten zijn deert me niet. Het is me liever dan dat haar voetzolen zouden open liggen. Wie lange tijd gaat klimmen in het hooggebergte weet zelf ter vergelijking hoe de vingertoppen afslijten.

Wilder Pfaff, Oostgraat Ondertussen is de mist die reeds aanzette bij het Zuckerhütl nu volledig dicht. We kijken regelmatig uit of we de Müllerhut of het Becherhaus kunnen zien. Maar het blijft potdicht.

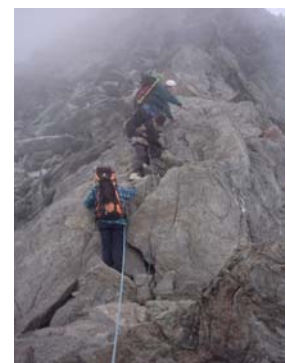
Regelmatig worden steile platen met goede grepen afgewisseld met klimpartijen op blokken. De rotsen voelen warm aan. Het is aangenaam klimmen.

Als we bijna beneden zijn komt de graat dicht bij de gletsjer en we besluiten deze te bereiken omdat dat sneller moet gaan als het klimmen op de rotsgraat.

Plots horen we 'in de verte' stemmen. Heel even komt er een gat in de nevel en we zien de Müllerhut op een puinhelling staan. Onderaan op de gletsjer bereidt een touwgroep van 3 man zich voor op de overtocht naar het Becherhaus.

De mannen vertellen ons dat er palen op de gletsjer staan, maar dat het zeer moerassig is.

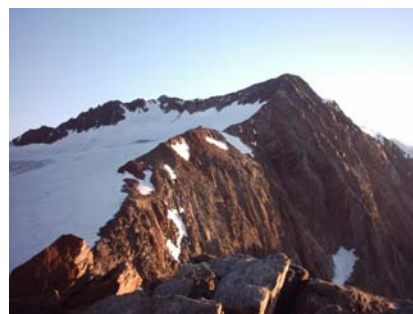
We beginnen aan het laatste stuk en inderdaad, soms staat het gesmolten gletsjerwater tot aan de rand van onze schoenen. Na een goed half uur zijn we aan de voet van de Becher en hoog boven torent het Becherhaus.

Wilder Pfaff, Oostgraat

Er is nog een hond als bezoeker en als Ora er mee overkeekomt kunnen ze beiden in de kapel overnachten, want op de kamer mag niet. Geen probleem, zoals gewoonlijk is Ora direct goede maatjes met de andere hond. Dat worden dus 2 vrome honden. Ieder krijgt een deken om op te slapen.

Het blijft mistig tot 's avonds en we moeten tot morgenvroeg wachten om iets te zien. 's Morgens verrassen de beelden rondom de hut ons des te meer. Het Becherhaus ligt werkelijk prachtig op een unieke plaats. Alles ligt bijeen: dieptezichten, vergezichten, toppen. Vandaag wacht ons de Wilder Freiger, 3418 m, in een heerlijke zon...

Wilder Freiger 3418 m

Info:

De Stubaier Alpen liggen ten ZW van Innsbruck.

Kaart: Alpenvereins Karte 31/1, 1:25000, Stubaier Alpen / Hochstubai

Topo: Heinrich und Walter Klier, Stubaier Alpen, Alpenvereinsführer, Rother

Wilder Pfaff Oostgraat: slechts honden met ervaring op rots.

Duurtijd van de tour: 6 uur

Hildesheimerhütte 2899 m

Müller Hütte 3143 m

Becherhaus 3190 m

Pfaffenjoch 3212 m

Pfaffensattel 3332 m

Zuckerhütl 3505 m

Wilder Pfaff 3458 m

Tekst en foto's: Jo De Smedt